

ha
el-
mond-
tam

volna

a ha velem maradt volna
the new york times bestseller szerzője

laura nowlin

Dream
válogatás

BÁRCSAK ÉVEKKEL EZELŐTT MEGMONDTAM VOLNA NEKI, HOGY SZERETEM, AKKOR MOST NEM LENNÉK ITT...

Finn mindig is szerette Autumn-t. Mert Autumn nem egyszerűen a szomszéd lány vagy az anyja legjobb barátnőjének lánya; Autumn a mindene. De ő nem a barátnője. A barátnője Sylvie, és Finn nem akar fájdalmat okozni neki, ezért Autumn nem tudhatja, mit érez valójában iránta.

Finn legjobb barátja, Jack nem ennyire biztos ebben. Láta már együtt kettejüket. Az nem lehet, hogy Autumn nem tudja. És hogyan kellene támogatnia és egyben védelmeznie Finnt, amikor a szívfájdalom elkerülhetetlennek tűnik?

Autumn könnyekkel veszi körül magát, és saját sorsát akarja megírni – de a való életben az ember nem mindig kap új fejezetet; a sors kegyetlen tud lenni a szerelmesekhez.

Ez a három, különböző nézőpontból elbeszélte történet igazságok, tragédiák és váratlan, gyógyító kötelékek láncolatán keresztül folytatja Finn és Autumn szerelmének tragikus történetét.

© Nicky Wilmas

laura nowlin

angol szakon, kreatív írás specializáción diplomázott a Missouri State University hallgatójaként. Ha nem otthon agonizál a saját regényein, akkor a helyi könyvtárban dolgozik, ahol az olvasóktól rengeteg ihletet kap a műveihez. Saint Louisban él zenész férjével, neurotikus kutyájával és pszichotikus macskájával.

Tudj meg többet a könyvről:

www.laurarosener.wordpress.com

www.facebook.com/DreamValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

*Dream
válogatás*

„Egy éjszaka alatt elolvastam ezt a könyvet, imádtam minden sorát. Már az előző könyv után is többet akartam tudni Finnyről, és most végre megkaptam – bármennyire is fáj a történetének vége. Ez az egyik legszebb szerelmi történet, amit olvastam – de miért kell mindig tragédiában végződnie?”

Amazon

„Nem bírtam letenni! Imádtam Finn gondolatait megismerni, és jó volt látni, Autumn története hogyan folytatódik. Jackkel kapcsolatban az elején bizonytalan voltam, de a végére nagyon megkedveltem őt! A szerelem, a gyász és a továbblépés magával ragadó, fájdalmas meséje ez a könyv.”

Goodreads

„Egyszerre akartam folytatni és mégis abbahagyni ezt a könyvet. Összetöri a szívemet. Aztán meggyógyítja. Majd ismét kezdi előlről. A szerző elképesztően szépen mutatja be a szereplők gondolatait és Finny legutolsó napjának eseményeit. Mindenkinek ajánlom!”

Publishers Weekly

Dream
válogatás

laura nowlin

ha

el-

mond-

tam

volna

— részlet —

egy

AUTUMN MELLETT KÉSZ RÉMÁLOM aludni. Álmában beszél, rugdal, ellopja a takarót, párnának használ. Ó, milyen történeteket tudnék mesélni, ha lenne valaki, akinek elmesélhetném! Autumn azonban rá nem jellemző módon zavarban van éjszakai káosza miatt, és ez az egyik különcsége, amiben nem ismer tréfát. Anyáinknak, az anyáknak, ahogy Autumn nevezte őket, amikor fiatalok voltunk, megvan a saját történetük Autumn éjszakai vergődéseiről, és ha előfordult, hogy erről mesélni kezdtek, olyan pillantással nézett rájuk, hogy azok után én már nem is merem megosztani gyermekkori emlékeimet heves, nyugtalan ottalvós éjszakáiról.

Ezen a nyáron jöttem rá, hogy mennyire nem változott. A minap bealudt, miközben nézte, ahogy videójátékokkal játszom. Végre valahára sikerült megtennem egy konkrét időzített ugrást, de éppen ekkor Autumn az ölembe lendítette a kezét, amitől a játékkarakterem lezuhant, és meghalt. Óvatosan leemeltem a kezét magamról, és néhány centiméterrel odébb húzódtam, de nem túl messzire. Nem beszéltem neki erről, amikor felébredt; mert akkor azt mondta volna, máskor hazamegy, ha kezdi fáradtnak érezni magát, én pedig inkább odaadom az összes játékomat, mint hogy egy percet

is elveszítsek abból, ami azóta történik köztünk, hogy Jamie szakított velem.

Éppen ezért tegnap este gondoskodtam róla, hogy Autumn és Jack közé helyezkedjek. Egyértelmű volt, hogy csapkodni fog, és kötelességemnek éreztem az ütések elviselését.

Be kell vallanom: éppen valami ilyesemben reménykedtem.

Arra ébredtem, hogy ujjai a bordáimhoz csapódnak.

Claire néninek igaza van. Autumn horkol. Amikor gyerekek voltunk, még nem horkolt. Hittem Autumn-nak, amikor újra és újra bizonygatta, hogy az anyja csak viccel.

De tessék, itt vagyunk, ebben a plédsátorban, amit neki készítettem, feje a hónom alatt, karom görbületében. Az oldalán fekszik, magzatpózba gömbölyödve. Horkol. Bár nem hangosan. Lélegzete forró, rövid puffanásokban tör elő.

Miután Jack tegnap este elaludt, Autumn és én egy darabig még ébren maradtunk, és beszélgettünk. Autumn is kezdett álomba merülni, de még nem akartam lemondani róla, ezért addig beszéltem, amíg azt nem mondta:

– Csss, Finny! A sepregetésre kell figyelnem.

Elfordítottam az arcomat, és a sötétben láttam csukott szemét, éreztem szelíd légzését.

– Alszol?

Homlokát ráncolta.

– Nem. Nem látod? Seprek. Olyan rendetlenség van itt!

– Hol vagy? – kérdeztem.

– Ó, tudod... azon a helyen... a kettő között...

– Mi között?

– Hm?

– Milyen két hely között, Autumn?

– A színlelés és a valóság között. Segíts nekem! Akkora rendetlenség van itt!

– Miért van rendetlenség? – kérdeztem, de nem válaszolt.

Körülbelül olyan testhelyzetben aludtam el, mint amilyenben most vagyok, hanyatt fekszem, és a felettünk lévő plédet bámulom. Emlékszem, kinyújtottam a karomat a fejem fölé, homályosan tudatában voltam annak, ahogy tőlem néhány centiméterre moccanog és álmában beszél; valószínűleg a teret takarította e világ és a következő között. Nem érintettük egymást, de úgy éreztem, az iránta érzett szerelmemtől felmelegedtek a köztünk lévő atomok.

Később az éjszaka folyamán arra ébredtem, hogy meg-simogatta az arcomat. Eltoltam a kezét, és felé fordítottam a fejemet. Közel volt, de nem ért hozzám, másik keze a takarót markolta, a kéz pedig, ami megérintett, közöttünk pihent. Rávettem magamat, hogy elfordítsam a fejemet és becsukjam a szememet. Visszaaludtam.

De most...

Ez a mennyország: homloka hozzám nyomódik, feje a hónom alatt, kezem a vállán. Ösztönösen találtunk egymásra. Félálomban sem tettem volna ezt tudatosan. Nem tudnám, hogy ő ezt akarja-e, nem tiltakozik-e. Most sem tudom, de képtelen vagyok megmoccani.

A péniszem nagyon-nagyon kevés, minimális bizonyíték alapján úgy döntött, hogy ma lesz mindkettőnk életének legnagyobb napja. Megértem lelkesedését, de (sajnos) jelentősen túlbecsüli a helyzetet.

Ha megmoccanok, Autumn felébred.

Ha Autumn felébred, látni fogja a testem feltételezését.

Így jártam, mert ebbe a helyzetbe hoztam magamat. Megint.

Nem mintha *pontosan* ebben a helyzetben lettem volna már Autumn-mal. De mint mondtam, sokat tudnék mesélni.

WC-öblítés hangját hallom. Nem is gondolkodtam azon, hogy a másik legjobb barátom hová mehetett.

Nem fogom tudni tartani a rezzenéstelen, szentvtelen arcot Jackkel szemben. Nem hiszem, hogy ezúttal megengedné. Mindig is tudta, hogy ennyi év után még mindig szerelmes vagyok Autumn-ba annak ellenére, hogy többnyire boldog voltam Sylvie-vel. Jack hagyta, hogy ez így menjen végig a középiskolában, de nem fogja hagyni, hogy tovább színleljek.

Pár héttel ezelőtt, miután együtt elmentünk megnézni azt az idióta horrorfilmet, amitől Autumn háromszor is sikoltozott, mindketten – mármint Jack és Autumn – azt mondták, jól érezték magukat. Azt mondták, megértik, miért szeretem annyira a másik barátomat, és biztos, hogy megismételhetnék a programot.

Autumn ezt komolyan gondolta. Láttam rajta.

Nem mintha Jack nem gondolta volna komolyan. Csak sok minden volt, amit nem mondott ki.

Nem tudom, a tegnap este segített-e. Azt akarom, hogy Jack lássa, Autumn nem olyan pózoló lány, aki hercegnőnek hiszi magát; nem olyan, mint Alexis vagy Taylor.

Inkább olyan, mintha Autumn igazi hercegnő lenne, de egy idegen bolygóról. Ő a legmagabiztosabb és egyben legbizonytalanabb ember, akit valaha ismertem.

Kivéve persze Sylvie-t.

Ahogy eszembe jut Sylvie, a gondolat megfosztja péniszemet attól a téveszmétől, hogy csoda fog történni, és növeli az amúgy is túlcsonduló büntudatomat.

Jack hány és köp. A WC ismét öblít, majd a mosdókagylóba folyik a víz. Hallom, ahogy Jack enged magának egy pohár vizet a konyhában.

Megpróbálok visszaemlékezni, hogy Sylvie mit mondott a repülési útvonaláról. Most a levegőben kell lennie. A La Manche felett esetleg? Nem tudom megmondani. Elképzelem őt egy folyosó melletti ülésen; azt mondta, ott jobban szeret ülni. Discmanje a tálcán pihen, aranyhaja hátrahullik, ahogy fejét hátrahajtva a zenére figyel.

Remélem, hogy ez az utazás volt minden, amire szüksége volt, és úgy használt neki, ahogy a terapeuta gondolta.

Először kételkedtem. Sylvie egyedül Európában, és nincs senki, aki helyre tegye? Persze, járt már korábban Európában, folyékonyan beszél franciául, és van mobiltelefonja. De még mindig nem tudtam elhinni, hogy a terapeutája ragaszkodott hozzá, hogy egyedül menjen, egyetlen barát és szülő nélkül az általa előírt érettségi utáni utazáson.

De most már látom, hogy dr. Giles rájött valamire. Sylvie képes vigyázni magára, amikor nem igyekszik másokat lenyűgözni. Sylvie azért issza részegre magát, hogy mások csodálják. Ha senki sem heccelte volna fel, Sylvie soha nem hajtotta volna végre legendás részeg mutatóványait.

Sylvie egyedül, hátizsákjával, térképeivel, hostellistáival és vonatmenetrendjével bejárta a kontinentst. Amszterdamban olyan helyzetbe került, amikor nem vette észre, hogy néhány srác megpróbál sokkal közelebbi kapcsolatba kerülni vele, de biztonságban volt, és mire felhívott, elhárult a veszély.

Remélem, Sylvie látja, milyen tehetséges, milyen okos és rugalmas. Remélem, hogy saját maga miatt érzi jól magát, nem pedig azért, amit mások gondolnak róla. Sylvie bármi lehet, amit csak akar, ha nem törődik azzal, hogy mit gondolnak róla azok az emberek, akiknek a véleményére nem kellene adnia.

Én is ezek közé tartozom, és remélem, nem fogom tönkretenni azt a fejlődést, amit ez a nyár adott neki.

Jack belép a szobába. Becsukom a szememet. Bár péniszem továbbra is kissé optimista, a takarók fedezéket nyújtanak. Meg kellene mozdulnom, fel kellene ébresztenem Autumn-t, úgy kellene tennem, mintha a karom nem is lett volna körülötte, de még nem bírom elviselni ezt a gondolatot.

Hallom a plédsátor ajtajának lebbenését. Jack felsóhajt. Ugyanazt mondja, amit azon az estén mondott nekem, amikor megbíztam Sylvie-ben, hogy legyen a bulisofőrünk, és végül kénytelen voltam részegen őt felhívni egy fuvarért.

– Tudod, neked is meg nekem is... erre kellett volna számítanunk – motyogja Jack.

Elengedi a takarót, és mintha a kanapéra telepedne le, de most kevésbé figyelek rá.

Autumn már nem sokáig alszik. Időnként meg-megrándul, mozog az arca, olyan dolgokra reagál, amelyeket én nem látok. Halkan felsóhajt, úgy, hogy azt kívánom, bárcsak miattam sóhajtana úgy, amikor ébren van, és ő is akarja. Ezzel a gondolattal felemelem a karomat, és elhúzódom tőle. Őszszeráncolja a homlokát, érzi a hőveszteséget; szünetet tartok, nem moccanok, várom, hogy megmozduljon. Nyöszörög, és még jobban összekucorodik.

Rövid időre megengedem magamnak azt a luxust, hogy az arcát nézzem.

Kozmikus igazságtalanság, hogy Autumn milyen szép. Ezzel engem nagy hátrányba hoz. Ragyogó, kedvesen idélen gondolkodásával már eleve lekörözött engem.

Miért kell, hogy ilyen tökéletes arca legyen?

Esélyem sem volt soha.

Akkor sem, amikor még nem volt melle.
Meg kell állítanom ezt a gondolatmenetet.
És ennyi erővel túl is tehetném magamat rajta.

Jack a kanapé végén gépel a telefonján. Nem szólal meg, amíg le nem ülök.

– Finn... Ember...

– Tudom.

Lezárja a telefonját.

– Nem. Jó nagy gond nyomja a válladat. Fogalmad sincs, milyen nagy katyvaszba keveredtél.

– Némi fogalmam azért van.

Rám bámul.

– Tudom, mit csinálok – próbálkozok.

– Na, és *mit* csinálsz? És *vele* mi van? – biccent Jack a sátor felé. Annak ellenére, hogy halkán beszélünk, suttogni kezd. – A leghülyébb lánynak kellene lennie ezen a földön, hogy ne tudja, hogy fülig szerelmes vagy belé.

– Nem hülye. Csak azt nem tudja, hogy mennyire... – Nem bírom kimondani elsőre ezt a szót. – ...mennyire szeretem. Azt hiszi, hogy ez egy régi gyerek szerelem.

Megint megkapom Jacktől azt a furcsa pillantást, de nem tudom, mit akar hallani tőlem. Autumn nem flörtöl velem. Nem süt el kétértelmű vicceket, és nem ad hamis okot a reményre. Legalábbis akkor nem, amikor ébren van.

Velem van a probléma. Összezavarodik a szívem, amikor szeretettel néz rám, ami a közös múltunk fényében teljesen természetes.

– Finn – szólal meg Jack –, nézd egy másik oldaláról a dolgot. Én nem vagyok olyan, mint te. Nem olyan házban

nőttem fel, ahol nyíltan beszéltünk érzésekről és ilyesmiről. Ez nekem nehéz, és mégis megteszem. Újra.

Újra.

Ez igaz.

– Jó barát vagy – mondom. – És köszönöm. De szüksége van rám. Furcsa viszonyban van most a többi barátjával.

– Egész éjjel veled nevetett – mondja Jack, mintha minden szót a fejembe akarna vésni.

– Részeg volt, és különben is, Autumn... – Tudom, mit fogok mondani, de kicsúszik a számon, mielőtt visszafoghatnám magamat. – Autumn ebből a szempontból olyan, mint Sylvie. Elképesztően jól képes elrejteni, mennyi fájdalom van benne.

Jack felnyög, megdörzsöli az arcát. Mond valamit, amit nem egészen hallok, de a „típus” szóval végződik. Autumn megmoccan a sátorban, mindketten visszatartjuk a lélegzetünket. Hallgatunk.

Csend.

– Ha már Sylvie-t szóba hoztad – súgja. – Igen, panaszkodom rá, de ő is a barátom, és én...

– Tudom. Meg fogom...

Autumn mocomog.

– Mindjárt felébred – jegyzem meg.

Jack felsóhajt. Igaza van velem kapcsolatban, ha Autumnról van szó, és tudja, hogy tudom, hogy igaza van.

Jack és én is előre látjuk, mi fog történni. Autumn és én elmegyünk Springfieldbe az egyetemre. Barátokat fogunk szerezni, ezúttal valószínűleg közös barátokat, de végül Autumn megismerkedik valakivel, akit megszeret, valakivel, akiben megvan az a valami, ami miatt Jamie-vel akart lenni. Én pedig ebbe teljesen belerokkanok. Le leszek törve. Jack és én elég közel állunk egymáshoz ahhoz, hogy ezt az ő problémájának is tekintse. De nem adhatom fel azt, ami Autumn és

köztem most van, és amikor megismerkedik azzal a sráccal, meg fogok győződni róla, hogy támogatja, és nem úgy bánik velem, mintha valami problémás, de értékes szerzeményként tekintene rá. Vagy csak barátnak tekintené. Vagy csak poénból lenne velem.

– Fin-no – szól Jack kántáló hangja. Ujjaival csettint az arcom előtt.

– Helló!

– Bocs, én...

– Kikapcsoltál, mint Autumn? Ilyen voltál... ez volt a múlt héten is. – Aztán Jack rákérdez: – Hogyan hagyhattad ki a meccset?

– Autumn-mal voltam a plázában.

– Soha nem hagyta ki, amikor Strikers meccset adnak a tévében – mondja Jack.

Ez igaz; dühös voltam magamra, amikor eszembe jutott, hogy már megy a meccs. A Saint Louis alig játszik a bajnokságban, én pedig teljes gőzzel támogatom őket. De Autumn arról beszélt, hogy a bevásárlóközpont olyan, mint egy elhanyagolt kert, ahol egyes foltok gyorsabban pusztulnak el, mint mások. Autumn szerint a mozi környéke napos hely, jó sok csapadékkal. Körbejártunk, és megállapítottuk, hogy a kioszkok jelentették a gázt, az áruházak pedig olyanok, mint egy-egy elhanyagolt műkert.

A vállrándításom nem elégítette ki Jacket. Magyarázatra várt.

– Szakítok Sylvie-vel, amikor holnap hazajön.

– Gondoltam – mondja Jack. Egyszerű szó, de a hangnemében olyan vádaskodás feszül, amit meg is érdelek. – És azután?

– Ó, istenem! – Autumn nyöszörögve rohan ki a plédbarlangból.

– Autumn – szőlők utána önkéntelenül, miközben a konyha melletti mosdó felé tart, ahonnan Jack nemrég jött ki. Figyelmeztettem, hogy nyomorultul fogja érezni magát, ha megissza azt a negyedik italt. Az ő döntése volt, de ettől még felelősnek érzem magamat érte. Ráadásul Jack készítette az italt, így, ellentétben az előző hárommal, amit én töltöttem neki, valószínűleg több alkohol volt benne. Éppen kommentálni akarom Jack pultos képességeit, amikor meglátom a tekintetét az arcán, és eszembe jut, hogy nincs erkölcsi magaslatom. – Megyek, megnézem, mi van vele – mondom.

– Gondoltam – ismétli magát Jack. – És akkor mi van?

– Akkor ezután együtt lógunk? – Igyekszem lazán szólni, mintha azt hinném, hogy csak a mai napról kérdez, de ezzel egyikünket sem tudom becsapni. Mindketten tudjuk, hogy kerülöm az igazi kérdést: Hogyan fogom életem hátralévő részét úgy leélni, hogy Autumn Davisbe vagyok szerelmes, de viszonzásra reményem sincsen?

kettő

– MENJ EL – mondja Autumn, amikor kopogok. Olyan a hangja, mintha haldokolna.

– Jól vagy?

Tudom, mit fog mondani.

– Igen. Menj el!

Autumn egyenesen utálja a sebezhetőséget. Ezt az anyjától örökölte, annak ellenére, hogy panaszkodott Claire néni kertvárosi tökéletességére, ami a kívülről látható jelekből ítélve veleszületett.

– Rendben.

Erős késztetést érzek arra, hogy az ajtó előtt várjam még akkor is, ha tudom, hogy azt akarja, hagyjam békén, mert egyedül akar lenni. Megfordulok, figyelmen kívül hagyom az ajtó másik oldaláról hallatszó hangokat. Amikor néhány perce vágyakoztam rá, inkább aggódnom kellett volna a másnapossága miatt.

Néha úgy érzem, hogy Autumn a legrosszabbat hozza ki belőlem. Úgy érzem, én is azok közé a srácok közé tartozom, akiket utálok, akik megdöbbenő dolgokat mesélnek az öltözőben. Megpróbáltam beleavatkozni ezekbe a beszélgetésekbe, különösen azután, hogy már felsős voltam, de gyakran annyira ledöbbenett az, amit hallottam, hogy elszalasztot-

tam a közbeszólás, leállítás lehetőségét. Az évek során azonban néhányszor előfordult, hogy amikor valami kifejezetten vulgárisat mondtak Autumn-ról, megmozdult a szám, mielőtt a testem többi része felfoghatta volna, mi történik.

Ilyenkor fel tudtam szólalni, szidni tudtam őket undorító megjegyzéseikért, pontosan azért, mert egyetértettem velük. Mert ugyanazt akartam, amit ők akartak, ugyanazt láttam magam előtt, amit szavakkal felidéztek. Az ő szavaik saját érzéseim groteszk tükörképei voltak.

Aztán a végzős év legutolsó versenye után odajött hozzám egy gólya, és azt mondta: „Hagytad, hogy Rick rosszabb dolgokat mondjon más lányokról.” Ezzel le is leplezte a képmytatásomat.

Gúnyosan ráfordultam arra a szegény gyerekre. „Ezek szerint eddig is magasabb elvárásokkal kellett volna élnem. Hamarosan elmegyek. Jövőre átveheted a lovagi szerepet tőlem.” Azzal vállamra vettem a táskámat, és gyorsan elhúztam onnan. Nem emlékszem a srác nevére, de ő valószínűleg sokáig emlékezni fog a seggfej Finnre.

A középiskolában Autumn csak Jamie-re figyelt. Nem akarta, hogy azok a bunkó srácok rá gondoljanak, és nem akarta, hogy én is így gondoljak rá. Sem akkor, sem most. Ezt évekkkel ezelőtt teljesen egyértelművé tette. Értem, miért kellett ezt külön kihangsúlyoznia. Ez a legjobb, amit tehetett. De egy nap, majd ha beszélünk róla, elmondom neki, hogy legalább azt megmondhatta volna nekem, hogy nem viszonozza az érzelmeimet vagy valami ilyesmi. Nem kellett volna úgy elhagynia engem, ahogy elhagyott.

Valószínűleg erre gondolt anyám tegnap. Claire néni borozós hétvégével ünnepli válását Autumn apjától, Tomtól. Claire néni és anya otthon hagyták Autumn-t, én pedig készpénzt és meglepően kevés utasítást kaptam arra az időre,

amíg távol vannak. Amikor anya tegnap búcsúzóul megölelt, azt suttogta: „Az ég szerelmére, te kölyök! Beszélj vele!”

Autumn és köztem lógott ez a kölcsönösen hiányos tudás. Tudja, hogy azt kívánom, bárcsak másképp érezne irántam. Tudnia kell, hogy ez sokkal komolyabb, mint gondolná. Az iránta érzett szeretetem és szerelmem talán a valláshoz áll a legközelebb. De nem baj, hogy nem érzi ugyanazt. Jól vagyok. Bírom. Barátok lehetünk, mint gyerekkorunkban. Akkor is szerelmes voltam belé, kivéve, hogy ezúttal nem fogok küzdeni, semmit nem próbálok bizonyítani neki. Megtanultam a leckét, amikor megpróbáltam megcsókolni, de ő nem viszonzta azt.

Anyám azonban az időzítést illetően téved. Ez a hétfőge nem alkalmas erre a beszélgetésre. Előbb túl kell jutnom a mai napon, és holnap szakítanom kell Sylvie-vel. Utána talán beszélek Autumn-mal. Vagy talán várni kellene karácsonyig. Nem is tudom.

Megint megfeledkeztem a másik legjobb barátomról. Megszokásból mentem a konyhába, pirítóst készíteni, bár Autumn még soha nem volt nálunk másnaposan.

Jack megjelenik az ajtóban. Figyel engem.

– Fahéjat és cukrot is tesz rá?

– Autumn nem így szereti a pirítóst, lúzer. – Már megint. Már megint támadok ahelyett, hogy férfiként foglalkoznék a kibaszott érzéseimmel. Én nem ilyen vagyok. Igyekszem összeszedni magamat. – Kérsz?

– Persze. – Leül, ásít. Jack úgy döntött, hogy ma hagyja, hogy megússzam. – Tetszett neki a *Nagymenők*?

Nevetek.

– Alig kezdtük el, amikor elaludtál. És eleget beszéltél róla tegnap este ahhoz, hogy gyakorlatilag nem is kellett látnia.

– Ez semmiképpen sem lehet igaz – tiltakozik Jack. – Ez a film olyan, mint egy gondosan felépített kártyavár...

Folytatja, de én nem figyelek. A fürdőszoba ajtaja nyílik. Autumn visszajött.

Hallom, ahogy a hátam mögött belép a konyhába, leül az asztalhoz.

– Jobban vagy? – kérdezi Jack.

– Nagyjából – mondja Autumn. Szeme csukva van, amikor megfordulok, és a széken ülve (előre görnyed), áll a térdén.

Átadom Jacknek az első tányér pirítóst, és visszafordulok, pirítom a többit.

– Tehát, ha visszatérsz az eredeti forrásanyaghoz, a *Wiseguy* című könyvhöz... – szólal meg Jack.

Állandóan erről a filmről beszél. Nem kell hallgatnom ahhoz, hogy tudjam, mit mond. Elég csak egyetérteni vagy beszúrni a megfelelő mondatokat, és közben Autumn-ra összpontosítok.

Megvajazom Autumn pirítósát úgy, ahogy szereti, ő pedig lágy, hálás mosollyal ajándékoz meg, amitől kis híján elolvadok. Nem tudom, hogyan vagyok képes egyenesen állni.

Jack csak megpróbál megmenteni saját magamtól ezzel a Scorsese-monológgal, én pedig szörnyű barát vagyok.

Autumn légzése koncentrált, lassú. Rág, nyel, és mély lélegzetet vesz. Rág. Nyel. Levegőt vesz. Sikerült. Megnyugvás. Szeme még mindig csukva van; arcát még mindig behajlított térdén támasztja.

Jack azt mondja:

– Szerintem tanulmányozhatnád ezt a narratív stílust, úgy értem, mint író.

Autumn kinyitja a szemét, és pislog. Biztos vagyok benne, hogy Autumn sem figyel erre a filmtörténetóra.

– Miért nem indítjuk újra a filmet? Megnézhetnénk együtt – javasolja Jack, és egy pillantást vet rám; így emlékeztet arra, hogy a másik beszélgetésünk még nem ért véget.

Autumn vállat von, és megeszi a pirítóst.

Nem figyelek a filmre. Egymás mellett ülünk a kanapén, a plédsátor üres. Nézik a filmet. Én meg csak itt vagyok, közel hozzá. Úgy tűnik, a pirítós megtette a hatását, az ébredés utáni émelgés elmúlt.

Mikor ébredt fel? Mit hallott abból, amit Jack és én mondtunk?

Amikor figyelmeztettem Jacket, hogy Autumn hamarosan felébred, arról beszélgettünk, hogy...

Sylvie-ről vagy a fociról. Ezt hallhatta.

Már mondtam Autumn-nak, hogy szakítok Sylvie-vel. Nem hiszem, hogy bármi olyat mondtam volna, ami felfedhette volna a valódi okot. Egy dolog kapcsolatban lenni Sylvie-vel, miközben a szomszéd lányba vagyok szerelmes; egészen más dolog, ha a lány, akibe szerelmes vagyok, ismét a legjobb barátom lesz.

– Egyszerűen nem az, akivel együtt akarok lenni – mondtam végül, amikor Autumn megkérdezte, miért. Ez volt az igazság, még ha annyi minden ki is maradt belőle. Bólintott, mintha megértette volna, és úgy éreztem, mindketten többet mondtunk, mint amennyit valójában mondtunk, de én ilyen bolond vagyok.

A legjobb barátaim két és fél órán át ülnek mellettem. Tegnap este viccelődtünk és ugrattuk egymást. Ma csendben vagyunk. Akárhogy is, mindkettőjünkkel egyszerre lógni nagyon jó érzés. Remélem, ősszel, amikor mind Springfieldben leszünk, ők is barátok lehetnek. Csak barátok.

Buta gondolat ez, de a lényeg egyáltalán nem változott: meg kell győznöm magamat és Jacket is, hogy ha Autumn újra megismerkedik valakivel, készen állok arra, hogy elengedjem.

– Hé, Finn – mondja Jack. – Gyere, vedd ki a stoplisodat a kocsimból!

Távozni készül, a stoplis cipőm nincs az autójában. Az autója egy igazi szeméttároló, soha nem hagynám benne semmilyen holmimat, még a focicipőmet sem.

– Rendben. – Autumn-ra pillantok, mielőtt felállok. Takaróba bugyolálva ül, megitta a pohár vizet, amit a kezébe adtam, és megevett még egy szelet pirítóst. Ismét megjegyzem, mennyire igazságtalan, hogy ő másnaposan is ilyen szép tud lenni.

Elkísérem Jacket az autójához, és amikor azzal a bizonyos pillantással az arcán felém fordul, tudom, mit fog mondani. Kinyitom a számat.

Előbb szólal meg, mint én.

– A sztoridnak semmi értelme nincsen.

Nem erre számítottam.

– Az én sztorimnak?

– Annak, hogy tudja, ugyanakkor nem tudja, hogy szerelmes vagy belé.

– Nem ezt mondtam.

– Alapvetően ezt mondtad. Lehet, hogy ti vagytok a két leghülyébb ember az egész világon, akik valahogy nem veszik

észre, hogy szerelmesek egymásba, de én hajlok arra, hogy tudja, mennyire szereted, és szándékosan kibaszik veled, hogy jobban érezze magát.

– Ez nem...

Rám néz, én pedig rögtön elhallgatok.

– Holnap szakíts Sylvie-vel. Utána hívj fel. Gondolkodj el azon, amit mondtam.

– Rendben. – Megvonom a vállamat, és félrenézek.

– Jók vagyunk?

Újra összenézünk.

– Igen.

Bólint, és távozik. Megfordulok, elindulok befelé.

Azon tűnődöm, vajon úgy kellett volna-e tennem, mintha felmennék az emeletre, és eltenném a képzeletbeli stoplis cipőmet, mielőtt leülök mellé a kanapéra, de úgy tűnik, nem veszi észre.

– Jól vagy? – kérdezem tőle.

Halványan mosolyog.

– Igazad volt a negyedik itallal kapcsolatban, és talán Jack mixer képességeivel kapcsolatban is.

– Mindkét dologban határozottan igazam volt. De már jobban nézel ki.

Csodálatosan néz ki – ilyen az alaptermészete.

– A pirítós segített. Köszönöm.

Újabb mosolyt villant, ez melegséggel tölt el.

– Csak egy trükk, amit megtanultam. – *Abból, ahogy Sylvie-re kellett vigyáznom*, gondolom, de nem mondom.

– Azt hiszem, hazamegyek és lezuhanyozom.

Meglepődtem és csalódott vagyok. Érzem, hogy pislogok.

– Rendben.

Talán így a legjobb. Össze kell szednem a gondolataimat. Ki kell találnom, mit fogok mondani Sylvie-nek holnap.

Autumn nyújtózkodik, két karja a feje fölött, és felnyög, mielőtt feláll. Azt kívánom, bárcsak fel lenne véve ez a pillanat, mint sok más is, és azonnal visszajátszhatnám.

– Viszlát, Finny! – szól vissza a válla fölött, és már a szomszéd ház felé tart.

Megállok, aztán a szobámba rohanok, hogy még egy pillantást vessek rá, mielőtt bemegy, talán viszontlátom, ahogy belép a szobájába, mert az ablakaink egymással szemben vannak.

Nem mintha megpróbálnám meztelenül látni. Mármint úgy, hogy ő meztelen. Pedig megvoltak az esélyeim, és voltak majdnem észlelések, de mindig behúztam a függönyt, amikor ő elfelejtette behúzni magánál. Ma azonban, amint belépett a szobájába, gyorsan elhúzta a függönyt. Én nem húzom be; kinyújtózom az ágyamon. El kellene gondolkodnom azon, amit anyám és Jack mondtak nekem az Autumn-mal való kapcsolatomról... a barátságomról. Mindketten egyetértenek abban, hogy el kell mondanom neki.

De csak Autumn-ra tudok gondolni. Ahogy barna szeme ragyogott, amikor tegnap felépítettük a plédsátrat. Ahogy puha hajának illatát éreztem, amikor ma reggel hozzám simult. Ahogy nyújtózkodott és felnyögött, mielőtt felállt a kanapéról. Csak arra tudok gondolni, hogy most levetkőzik, és zuhanyozni fog.

Intenzíven gondolok Autumn-ra, de nem úgy, hogy ettől jobban érezném magamat, akár most, akár hosszabb távon.

három

NEM TUDOK VISSZATEKINTENI ÉS megmondani, mikor szerettem bele Autumn Rose-ba. Már azelőtt éreztem valamit iránta, hogy megtanultam volna olvasni, és ahogy együtt nőttünk fel, ez az érzés egyre csak erősödött. Ha megpróbálnám leírni, azt hiszem, az első alkalom, amikor azt gondoltam magamról, hogy szerelmes vagyok Autumn-ba, az ötödik osztály előtt lehetett. Nem tudom, hogy egy pszichológus elhinné-e, hogy egy ilyen fiatal ember szerelmes lehet. Csak azt tudom, hogy mi történt velem.

Szerelmes voltam belé, de csak tizenegy évesek voltunk, így természetesnek tűnt, hogy csak barátok vagyunk, még akkor is, ha tudatomban ezt az állapotot biztosan átmenetinek tekintettem. Mindig úgy beszélgettünk, mintha az egész életünket együtt élnénk majd le, mint az anyák; biztosan rájön, hogy össze kell házasodnunk. De soha nem éreztem úgy, hogy ugyanígy érezne irántam. Ő nem értette, miért mondták anyáink, hogy többé nem aludhatunk egy ágyban. Én értettem. Amikor a kezünk véletlenül összeért, nem próbálta nyújtani a pillanatot. Én igen.

Azok a korai évek, amikor szerelmes voltam belé, nehezek voltak, de fogalmam sem volt, később mennyivel nehezebb lesz.

A felső tagozat első napján találkoztam Jackkel. Autumn-nak és nekem egyetlen óránk sem volt együtt – ez nem zavart annyira –, de valahogy viccnek tűnt, hogy nem ebédeltünk együtt. Az iskola vezetői bizonyára tudták, hogy mindig is együtt voltunk, együtt kellett lennünk. Ha körülnézek a menzán, meglátom?

De nem volt ott. Autumn az első turnusban ebédelt, ahol új barátokkal ismerkedett meg, az én leendő barátaimmal, bár akkor még semmit sem tudtam erről.

Amikor végül leültem Jack mellé egy szinte üres asztalhoz, úgy reagált, mintha már várt volna rám. Együtt voltunk a reggeli tornaórán, és néhány másik sráccal rugdaltuk a labdát, miután a tanár szabadidőt engedett nekünk. Nem azért ültem le mellé, mert felismertem Jacket. Egyszerűen csak legyőzötten, csalódottan leültem az első üres székre. De Jack emlékezett rám. Megkérdezte, szoktam-e profi meccset nézni. Igennel válaszoltam, de nem igazán érdekelt a beszélgetés, nem figyeltem; az járt a fejemben, mit csinálhat Autumn.

És akkor Jack megpecsételte a sorsunkat.

– Paolo Maldini miatt vagyok védő.

Felkaptam a fejem, és először néztem rá; észrevettem a szeplőit, haja vöröses árnyalatát.

– Én is – feleltem. – Ő az én...

És együtt mondtuk, hogy „kedvencem”. Nem emlékszem a beszélgetés többi részére, de barátok lettünk.

Aznap este az anyákkal vacsorázva Autumn azokról a lányokról beszélt, akikkel együtt evett, különösen egy Alexis nevű lányról, és örültem, hogy mindketten jól töltöttük az ebédidőt. Az első két hétben azt gondoltam, talán mindenki-

nek igaza volt: jó lenne, ha más barátaink lennének. Ebédnél és fociban Jackkel, minden másban Autumn-mal lehetnék. Autumn azokkal a lányokkal mehetne a bevásárlóközpontba. Ezek a csajos dolgok kezdtek fontossá válni számára, de mint mindig, minden másra ott vagyok neki én.

Amikor anyukám leültetett, és elmagyarázta, hogy idén, miután családi körben megtartottuk Autumn születésnap vacsoráját Thomas bácsival, Autumn apjával, Autumn a barátnőit hívja meg egy álompartira, és én nem vehetek részt rajta, megértettem. Nem bántam. Az egyetlen dolog, ami zavart, az volt, hogy miért anyám mondta el ezt nekem, miért nem Autumn.

Akkor úgy gondoltam, hogy ez csak időzítés kérdése. Nekem minden órám emelt szintű volt, Autumn pedig még angolból sem volt a haladó csoportban. Egy évvel korábban B-mínuszt kapott angolból. Negyedikes korában elolvasta az összes kötelező olvasmányt, így az osztályban töltött olvasási idejét arra használta, hogy titokban Stephen King könyveit olvassa. Aztán az olvasónaplóit az alapján írta, amire két évvel korábbról vissza tudott emlékezni. Lenyűgözőnek tartottam, hogy ilyen körülmények között B-mínuszt kapott.

Mivel nem voltunk ugyanabban az osztályban, a házi feladataink is mások voltak. Nem sok értelme volt a közös munkánknak, hacsak nem volt szüksége a segítségemre a matematikában. Így esténként egyre kevesebb időt töltöttünk együtt. Azt mondtam magamnak, hogy Autumn személyesen akarta elmondani nekem, de nem volt rá ideje.

Egész hónapban Autumn-ról beszélgettem Jackkel. Arról, hogy mennyire szórakoztató, milyen menő, milyen vicces, hogy mindig eszébe jutott, hogy „Paolo” és nem „Pablo”. (Nem mintha a fociról beszélt volna. Inkább arról volt szó, hogy emlékezzen rá, amikor én beszéltem Paolo Maldiniról.)

A születésnapomra, egy héttel Autumn szülinapja előtt Jack jött át hozzánk vacsorázni. Anya volt még ott, Claire néni és Autumn. (Tom nem jelent meg az eseményeimen, de nem is akartam volna. Apám értesítést küldött, hogy újabb hosszú lejáratú kötvényt vett a nevemre.) Izgatottan vártam, hogy Jack és Autumn találkozzanak.

Autumn rámosolygott, szeme felcsillant. Jack megrázta magát, mintha medencéből szállna ki. Beszéltem Autumn-ról a barátomnak, de nem beszéltem az arcáról, sem az új formáját felvevő testéről.

– Szia! – mondta Autumn.

Ez az este is szépnek és normálisnak tűnt, mint minden más születésnap ünnepség, amit az anyákkal és Autumn-mal töltöttem, csak ezen Jack is ott volt. Csak később jöttem rá, hogy Autumn mennyi időt töltött azzal, hogy az új telefonját nézegette, és hogy milyen távolságtartóan udvarias volt Jackkel.

Az anyák azt mondták, hogy tizenhárom éves korunkig nem lehet mobiltelefonunk, de Autumn a hónap elején megkapta az övét, mert az apja elrontotta a szerződés kezdődátumát. Tom mégis odaadta neki, ahogy anyám mondta, „anélkül, hogy egyeztetett volna Claire-rel, ahogy az ő birodalmában szokás”. Aznap este, amikor megkaptam az első mobiltelefonomat, azt mondtam Autumn-nak, hogy az ablakaink közé feszített pohár és zsinór módszer helyett írjunk egymásnak SMS-t. Mosolygott ezen, de nem úgy tűnt, mint aki SMS-t tervez küldeni nekem úgy, ahogy egész héten írogatott az új barátnőinek.

Az est végén, amikor hazavittük Jacket, sajnálkozva nézett rám, mielőtt kiszállt volna az autóból. Nem hiszem, hogy komolyan gondolta, de láttam az arcán. Nem hitte el, hogy Autumn a barátom, vagy valaha is az volt. Anyám legjobb

barátjának lánya, akivel sokat vagyunk egymáshoz közel? Biztos. De úgy gondolta, becsapom magamat, amikor azt hiszem, hogy ez a nagyon jó nő a barátom.

Küldetésemmé tettem, hogy bebizonyítsam, Autumn *tényleg* a barátom. A következő két hónapban Jacket eláraszották az otthonunkba szóló meghívók; láthatta, hogy elborítják a falakat az olyan képek, amelyeken Autumn és én átkaroljuk egymást, és ezeken az eseményeken anyám történetéről történetre mesélhetett neki az összes kalandról, amit Autumn és én együtt éltünk át.

Sikerült bebizonyítanom Jacknek, hogy Autumn és én barátok voltunk, de nem sikerült bebizonyítanom neki (és őszintén szólva magamnak sem), hogy ő és én *még mindig* barátok vagyunk. A téli szünet előtti utolsó tanítási napon Jack végre mondott valamit. Nem emlékszem, mit mondtam neki, csak arra, hogy Autumn-ról szólt.

– Finn. Haver. Értem én, értem. Képes lennék üvegcserepet enni, ha hét percig a mennyországban lehetnék veled. De szóba áll még veled?

– Nem vagyunk olyan srácok, akiket olyan bulikba hívnak, ahol üvegpörgetőt vagy ilyesmit játszanak – mondtam.

– És pontosan ezért nem beszél már veled – mondta Jack.

Nem foglalkoztam azzal, hogy elmondjam neki, néha szóba áll velem.

– Valószínűleg együtt fogunk lógni a szünetben – mondtam, és vállat vontam.

Jack, aki mindig rendes volt velem, nem mondta erre, hogy legfeljebb álmomban.

És mint kiderült, nem is álom volt. Megtörtént.

Autumn kijött a transzból, és olyan volt, mintha újra látott volna. Olyan nagyfokú megkönnyebbülést éreztem,

hogy ez testi szinten is érzékelhető volt. Abban a két hétben jobban aludtam, mint előtte hónapokig.

Visszatértem a játékba. A kapcsolatunk még mindig nem tartott ott, ahol szerettem volna, de újra felvettem a fonalat. Meg tudtam lépni, amit meg akartam lépni.

Az öltözői beszélgetések még nem érték el a szennynek azon mértékét, ami majd a középiskolában lesz jellemző, de hallottam, hogy egy nyolcadikos azzal dicsekedett, hogy követte a nagyon dögös hetedikesek egy csoportját a bevásárlóközpontban. Felismertem Autumn-t és a barátait a leírásában – Alexist megnevezte –, és megdöbbenem, amikor azt mondta, hogy mosolyogtak és kacsintottak rá, majd amikor észrevették, hogy követi őket, besétáltak abba a divatos fehérneműboltba.

Először megkérdőjeleztem, hogy olyan jól ismerem-e Autumn-t, mint gondoltam, majd olyan feltételezésekbe bocsátkoztam a nélkülüm való életéről, amelyek tévesnek bizonyultak. Nem ez volt az utolsó alkalom. Később szóbeszéd és az irigység elegye alapján azt feltételeztem, hogy Autumn az első gimis évében ivott és szexelt.

De akkor ott, hetedikes koromban azt hittem, rájöttem, Autumn milyen pasikat kedvel. És úgy véltem, férfiasabbnak kell lennem, mint az idősebb srácoknak. Jó voltam a sportban, de még jobb lettem. Nem volt igazi apuka az életemben, akitől megtanulhattam, elleshettem volna ezeket, de sokat megtudtam ezekről a dolgokról a *haveroktól*. Azt hittem, hónapokba, de biztosan nem évekbe telik, mire lehetőségem lesz lenyűgözni Autumn Rose-t.

Aztán megtörtént a csoda. Azon a karácsonyon visszatért hozzám Autumn. Újra barátok lettünk. Minden nap együtt voltunk, beszélgettünk és nevettünk, mint a régi időkben.

Nem akartam elszalasztani a lehetőséget, hogy megmutassam neki, talán az lehetek, akire vágyik.

A szünetben anyáinkkal megnéztük a *Harry és Sally* című filmet. Nyilván imádtam a barátok vagyunk állapotból a szerelmesek vagyunk állapotba jutásról szóló romantikus komédiát, és amikor Autumn azt mondta anyukámnak, hogy „a vége egészen romantikus lett”, már készen volt a tervem.

Szilveszter éjfélkor megcsókolom. Megmutatom neki, hogy tudok bátor lenni, tudok férfias lenni. Az volt a tervem, hogy miután kiszaladtunk és csörögtünk a konyhai edényeinkkel, hogy az új évet köszöntsük, mindent eldobok, romantikusan magamhoz szorítom, és megcsókolom. Feltételeztem, hogy ösztönösen tudni fogom, hogyan kell az ilyesmit csinálni.

Éjfélkor annyira tombolt bennem az öröm, hogy majdnem kimerültem a nagy kurjongatásban és a kiabálásban, ahogy más években anya pasijaitól láttam. Amikor rájöttem, hogy hamarosan elszalasztom a lehetőséget, és mindenki vissza fog menni a házba, kinyújtottam a kezem, és megragadtam Autumn karját.

– Várj – mondtam. A beszélgetés nem volt része a tervnek, de ez már néhány perccel éjfél után volt.

– Mi az?

A karjaimba akartam venni és átölelni, de a könyöke fölért kaptam el, és azzal kellett beérnem. Egészen közel hajoltam hozzá, szeme tágra nyílt.

Az ajka olyan puha volt, mint amilyennek képzeltem. Ismét azt hittem, hogy a romantikus ösztönöm átveszi az irányítást, és tudni fogom, hogyan kell csókolni, ahogy a felnőttek csókolóznak a filmekben. De én csak pusztit adtam neki, amelyet már annyi arcra, főleg anyáink arcára adtam.

Mégis megcsókoltam. Testem tele volt csodálattal és reménnyel. Figyeltem az arcát, ahogy visszahúzódtam, alig vártam, hogy lássam, hogyan reagált.

Döbbenet nézett, és aztán megszólalt:

– Mit csinálsz?

Fantáziám összeomlott. Ez nem az én nagy lehetőségem volt. Próba volt, és megbuktam. Visszaengedett magához, én pedig úgy próbáltam viselkedni vele, mintha egyenlők lennénk. Várom kellett volna. Többet kellett volna dolgoznom ezen. A barátjának kellett volna lennem, amikor ideje volt rám a téli és nyári szünetekben, és aztán, amikor klasszabb és magasabb leszek, és a barátai kedvelnek, talán, *talán* akkor lett volna esélyem arra, hogy a barátja legyek úgy, hogy együtt járjunk.

De mindent tönkretettem.

Undorodott tőlem. Tisztán látszott az arcán.

Magamhoz akartam ölelni, hogy együtt maradjunk. Csak miután elhúzta a karját, csak akkor vettem észre, hogy fáj a kezem, olyan szorosan markoltam.

Nem akartam bántani.

Anyám szólított minket.

Autumn elhúzódtott és futott, úgy futott tőlem, mint még soha. Nem nézett vissza, nem intett, hogy kövessem.

Bent négyesben tortát ettünk. Kiszáradt a szám. Anyám megkérdezte, miért vagyunk olyan csendesek, és mindketten azt mondtuk: „Fáradt vagyok”. Megdöbbenünk, egymásra néztünk, majd elkaptuk egymásról tekintetünket. Nem tiltakoztam, amikor nem sokkal később hazament, át a szomszédba.

Csak amikor újév napján villásreggeliztem a szülei házában, és megláttam a halvány zúzódásokat a karján, akkor jöttem rá, milyen szörnyű volt az én nagy lépésem. Megtámadtam. Láttam magamat a szemében, ott álltam kétség-

beesetten és telhetetlenül, szánalmas voltam, de nem méltó a szánalomra.

Minden erőmet össze kellett szednem, hogy ne ugorjak fel a kanapéról, és ne adjam meg neki azt a távolságot, amit olyan nagyon tartani akart tőlem.

Az iskolában Jack megkérdezte, milyen volt a téli szünetem. Az ünnepek alatt kétszer is felhívott, hogy lógjunk együtt. Mindkét alkalommal azt mondtam neki, hogy Autumn-éknál vagyok, és másnapra is vannak terveink. Amikor az iskolában kérdezett, kíváncsiság, sőt remény volt a szemében, hátha jó hírem van Autumn-mal kapcsolatban.

Könnyes lett a szemem. Nem fakadtam sírva, mert küzdöttem ellene, de közel voltam hozzá. Életem egyik legszababb pillanata volt.

Az öltözőben voltunk, közvetlenül a második óra előtt. Jack körülnézett, pánik volt a szemében. Arra számítottam, hogy otthagya engem. De nem. Hangosan nevetett, karon csapott, és azt mondta:

– Tényleg? Vigyük ezt ki a szabadba.

És sietve elindult kifelé.

Tudott egy csendes helyet a kukák mögött. Úgy tűnt, hogy más gyerekek is tudtak erről a búvóhelyről. A földön cigarettacsikkok hevertek és sok cukorkacsomagolás. Egész idő alatt hallgatta, ahogy beszélek. Mindent elmondtam neki, és utána kissé jobban éreztem magam.

Vállunk összeért, összebújtunk a hidegben.

Azt mondtam:

– Nem tudom, mit tegyek. Ő volt a legjobb barátom.

Jack vállat vont.

– Nekem sincs legjobb barátom.

Ezután békén hagytam Autumn-t. Egészen Valentin-napig.

Volt az a hagyományos adománygyűjtés. Két dollárt kellett fizetni jótékony célra, és ők piros vagy fehér szegfűt szállítottak ajándékkártyával a kiválasztott személynek. A transzparenson azt írták: „A fehér szegfű a barátaidnak szól!” Ránk hagyták, hogy magunk találjuk ki, mit jelent a vörös. Két szegfűt küldtem Autumn-nak, egy fehérét és egy pirosat, az egyikén a nevem, a másikon pedig „Titkos csodálód” aláírás volt. Hallottam, amint az anyák azt mondták, hogy Autumn összesen négy piros szegfűt kapott, pontosan így aláírva. Nekem senki nem küldött semmit.

Február végén anya jött, és leült az ágyamra.

– Héééé, kölyök!

Az érzékenyebb beszélgetésekre anya mindig megpróbált olvasás után az ágyban elkapni, közvetlenül azelőtt, hogy eloltottam volna a villanyt.

– Mi az?

Felsőhajtott, és a lábamra tette a kezét.

– Tudod, Claire és én mindig reméltük, hogy te és Autumn barátok lesztek, de nem erőltettük.

Fogalmam sem volt, mit akar ezzel mondani.

– Ha te és Autumn eltávolodtatok egymástól, megértjük, de tudni akartam, hogy *te* rendben vagy-e az Autumn-mal való barátságoddal. Mostanában eléggé lehangoltnak tűntél.

Azt hittem, fájdalmasan nyilvánvaló, mennyire vágyom Autumn-ra. Megdöbbenőnek találtam, hogy ezt rajtam kívül nem látja senki.

Talán ezért csattantam fel:

– Milyen barátság, anya?

Azzal folytattam az olvasást.

Biztosan meglepődött, mert elolvastam néhány mondatot, mire újra megszólalt.

– Néha a testvérek is olyan fázisokon mennek keresztül, amikor nem barátok, de mégis szeretik...

Eldobtam a könyvem, rémulten bámultam rá. Az arcán érzelmek egész sora futott át, mint vetített diák sorozata: meglepetés, csodálkozás, öröm, majd szomorúság. Mély szomorúság.

– És néha – folytatta – az igazán jó barátok között is vannak olyan időszakok, amikor nincsenek olyan közel egymáshoz, és ez teljesen rendben van. Attól még szeretik egymást. Később talán újra közel kerülnek egymáshoz, vagy talán valami több lesz közöttük, mint barátság. Talán...

Megbillentettem a fejemet, hogy jelezzem, figyelek.

Azt mondta:

– Az a dolgunk, hogy arra összpontosítsunk, amitől jól érezzük magunkat a bőrünkben, például az iskolára és a foci-ra. Van új barátod: Jack. Emlékeztetheted magadat: „Autumn most ott van, ahol lenni akar, és ez rendben van. Attól én még mindig nagyszerű ember vagyok, és ott leszek, ha szüksége lesz rám.” Hm? – Ismét megszorította a lábamat.

– Rendben – mondtam. – Egy kicsit iskola utáni okítás, de köszönöm.

Vállat vontam, és hagytam, hogy megöleljen.

Miután kiment, eloltottam a lámpámat, és elgondolkodtam a tanácsán.

Volt értelme, mert nem sokban különbözött attól, amit korábban gondoltam, bár túllöttem a célon. Klasszabbnak kell lennem. A foci volt a legjobb út ahhoz, hogy férfiasabbnak tűnjek. Megmutatnám Autumn-nak, hogy nem vagyok olyan lúzer, akinek egyetlen barátja sincsen; Jack és én valahogy több barátot fogunk szerezni.

Apámmal már kétszer találkoztam akkor, és tudtam, hogy nagyon magas. A gyermekorvos azt mondta, én is magas leszek, csak idő kérdése. Az idő volt az, amire szükségem volt ahhoz, hogy önmagam jobb változatává váljak. Míg Autumn figyelmen kívül hagyott, én átalakítottam magamat.

Így hát, bár fájt, amikor a közelében voltam, figyelmen kívül hagytam ezt a fájdalmat, és a szemem sarkából figyeltem, mint egy függő, aki kétségbeesetten keresi a megoldást. De időt adtam Autumn-nak, teret adtam Autumn-nak, és dolgoztam magamon.

A következő Valentin-napon egy névtelen vörös szegfűt küldtem Autumn-nak, és egy fehér szegfűt küldtem Jacknek „Paola” aláírással.

Ebéd közben megcsapott velem, amikor leült mellém.

– Köszönöm – mondta –, de ne gondold, hogy ez azt jelenti, hogy beveszem.

– Csak sajnáltalak – mondtam.

Az ebéd végére az asztal tele volt fehér szirmokkal, ahogy egymást csapkodtuk velük. A többi srác, akikkel együtt lógunk, inkább azért, hogy többen legyünk, nem pedig a beszélgetés miatt, ki voltak akadva ránk, de valószínűleg ez volt a legszórakoztatóbb dolog, amit valaha két dollárért kaptam.